

se podotýká, že dle Šu 31 odstavec druhý c. ř. s. může advokát procesní plnou moc pro jednotlivé úkony neb oddíly řízení převést na jiného advokáta, že však takováto substituční plná moc má právě jen onen ob-
jem, jenž jí v konkrétním případě byl vymezen, a že substitut ve smyslu Šu 31 odstavec druhý c. ř. s. jest sice zmocněncem advokáta, jenž mu substituční plnou moc udělil, že však jako takový není v žádném právním poměru k straně samé, pokud mu tato přímé plné moci neudělila. Dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověti a odkazuje se dovolací stěžovatel ostatně na správné odůvodnění napadeného rekursního usnesení.

Čís. 2389.

Nepřípustnost dovolání, byl-li ve sporu do 1.000 K rozsudek prvního soudu odvolacím soudem ve věci samé potvrzen a změněn jen ve výroku o útratách.

(Rozh. ze dne 14. března 1923, Rv II 303/22.)

Ve sporu, jehož předmět oceněn na 1.000 K, nevyhověl o d v o l a c í s o u d odvolání žalované, vyhověl však rekursu žalobkyně co do útrat. N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání a s ním spojenou stížnost žalované.

D ů v o d y:

Dovolání směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, rozsudek soudu prvního u věci samé potvrdivšímu, v němž odvolací soud dle Šu 500 c. ř. s. (poslední odstavec) udal hodnotu předmětu sporu na 1.000 Kč. Dle Šu 502 odstavec třetí c. ř. s. jest dovolání proti takovému rozsudku odvolacího soudu nepřípustno, a jest právně mylným opačný náhled dovolání, že o nepřípustnosti dovolání zde nelze proto mluvit, poně-
vadž byl rozsudek prvního soudu napadeným rozsudkem ve výroku o útratách sporu změněn. Neboť předpis Šu 500 c. ř. s., jenž ve svém posledním odstavci přikazuje odvolacímu soudu, aby, potvrdí-li rozsudek prvního soudu, ocenil předmět sporu a cenu tu ve vyhotovení rozsudku udal, nepřipouští jiného výkladu, než že »potvrzení rozsudku prvního soudu«, o němž mluví § 500 c. ř. s., vztahuje se jen na vlastní předmět sporu, nikoli však také na útraty rozepře; neboť rozhodnutí o přisouzení nebo nepřisouzení sporu řídí se ve všech třech stolicích zvláštními zákonnými předpisy (§ 40—55 c. ř. s.), které s rozhodnutím o věci samé jen potud souvisejí, že uložení náhrady útrat té neb oné straně jest závislé na tom, zdali a do jaké míry strana ve sporu co do jeho předmětu zvítězila či podlehla. Nad to pak jest stížnost do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, a to bez rozdílu, zdali jde o útraty prvé stolice, či o útraty řízení odvolacího nebo rekursního, vůbec vyloučena vedle Šu 528 c. ř. s. I byly proto jak dovolání, tak i stížnost do výroku odvolacího soudu o útratách odmítnuty jako nepřípustné (§ 507, 502 a 528 c. ř. s.).